

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI
№ 110 (617)

Середа, 12 вересня 1962 р.

Ціна 2 коп.

НЕ ТІЛЬКИ ЗВІТ, АЛЕ Й ПЕРСПЕКТИВА

ОСЬ І НАСТАЛА осінь — традиційна пора звітів. Підводять підсумки праці молоді тваринники, незабаром відрепортують про виконання зобов'язань юні кукурудзіводи. І сама земля звітує нині хліборобам про те, як віддавала за їх турботи, за натружені дні.

У кожній праці — свої плоди. І підсумки комсомольської роботи за рік вимірюються тим, скільки хороших справ зроблено організацією, які нові починання привели і розквітли тут, скільки перемог здобуто молодими.

Про це ведуть мову комсомольці на своїх звітно-виборних зборах, що вже розпочалися у групах, бригадах, цехах. І в більшості випадків тут можна почути радісні вісті. Так, комсомольці Олександрійського електромеханічного заводу та Балахівського вулгарозрізу не могли не відзначити того, що протягом звітного періоду у них на підприємствах спалахнули й немеркуче сяють «Комсомольські прожектори», які вже величезну користь принесли виробництву у викритті резервів. Про досягнуті рубежі поведуть мову молоді кукурудзіводи і тваринники. Сотні, тисячі успішно виконують взяті соціалістичні зобов'язання.

Але розмова про досягнуті трудові здобутки — не головна мета. Важливо, щоб збори стали навчальним уроком для новообраних комітетів, щоб вони узагальнили все цінне з організаційної роботи комітету, показали упущення і викрили причини їх. Окремі, навіть значні успіхи не повинні нас засліплювати. Атмосфера ділової, товариської критики мусить панувати на зборах.

З такими почуттями прийшли на свої звітно-виборні збори комсомольці другого механоскладального цеху заводу «Червона зірка». В їх виступах критично перо осмислювалося звіт секретаря цехового бюро Івана Острового. Бездіяльність окремих членів бюро стала предметом обговорення зборів.

У виступах комсомольці з прикрістю відзначали, що занедбано у цеху роботу з молодими раціоналізаторами, не розгорілася по-справжньому боротьба за право працювати без контролера — жодному з молодих робітників ще не довірено власного клейма. Цілком справедливо, що виправили становище збори доручили новообраному бюро, до виборів якого підійшли серйозно. Секретарем став слюсар Ігор Мельниченко. Ігор — авторитетний у цеху юнак: передовий виробничник, ударник комуністичної праці, хороший, щирий друг.

Від того, кого саме буде обрано вожаком в комсомольській групі, бригаді, у вирішальній мірі залежить її робота. У тісному гурті молоді, де поряд трудяться, одним живуть, не важко розпізнати людину. Той, в кого більше здібностей запалювати молоді, кому не бракує енергії і вдумливості, сердечної ширості і молодого запалу й повинен стати ватажком, спільним і авторитетним другом для кожного. Досвід роботи підкреслює, як важливо не помилитися у виборі комітету і його секретаря. 10 бригадних комсомольських організацій у колгоспі «Україна» Новоархангельського району, а працюють вони по-різному: в одній вирує життя, в іншій — ледь жепріє. А вся причина у тому, хто тут секретарем. В дев'ятій бригаді, яку очолював механізатор Анатолій Пінчуренко, регулярно проходили цікаві збори, вечори, згуртований колектив художньої самодіяльності часто давав концерти для колгоспників. І нічого подібного не було за весь рік у десятій бригаді, комсомольці якої обрали секретарем Надію Гнибіденко, що була відірвана від життя й праці молодих колгоспників, допускала зверхність у ставленні до товаришів.

Звітно-виборні збори — не лише підведення підсумків. Їх рішення повинно дати перспективу в роботі на майбутнє. А що дадуть, наприклад, такі збори, що відбулись у ковальсько-пресовому цеху Кіровоградського заводу «Сільгоспдеталь», на яких навіть не було прийнято рішення, не записано пропозицій виступаючих, серед яких було немало цінних думок.

Свої звітно-виборні збори комсомольці повинні розцінювати, як поштовх до ще більш напруженої роботи, своєрідний трамплін до нового алету. Комсомольська група, бригадний цеховий колектив — найменша ланка в структурі комсомольської організації, але їх міць і боездатність вирішує все.

Новий картоплезбиральний комбайн

ПЕТРОПАВЛОВСЬК. 11. (ТАРС). У приміському овочівницькому радгоспі «Озерний» закінчилось випробування картоплезбирального комбайна «К-3». Він випущений Рязанським заводом сільськогосподарського машинобудування. Комбайн

викопує з гнізд картоплю, відокремлює картоплиння від бульби, навантажує їх в кузов автомашини. Продуктивність його — 2—3 гектари за день. Овочівницькі радгоспи Цілісного краю одержали перші 30 таких машин.

Герман Титов вилетів у Югославію

МОСКВА. (ТАРС). Сьогодні з Москви в Югославію на запрошення уряду ФНРЮ вилетів льотчик-

космонавт Герман Титов з дружиною. Радянський космонавт пробуде в Югославії 10 днів.

ХАЗЯЙКА КРАНА

ТАМ, де починається міський парк культури і відпочинку, розкинувся великий будівельний майданчик. Безперервно курсують автомашини з бетоном і цеглою.

Біля фундаменту майбутнього 32-квартирного будинку повільно рухається баштовий кран. На сталевих тросах погойдуються масивна залізобетонна балка перекриття.

— Майна, Наташо, ше майна! — командує один з робітників. — Ось так, добре!

Майстерню керуючи важелями, крановиця точно в призначене місце опускає вантаж. Хто вона, ця білява дівчина, хазяйка складного підйомного механізму? Це — комсомолка Наталія Головка.

З'явилася Наташа у місті Хрушов кілька років тому, після закінчення середньої школи в Кременчуці. Працювала на різних ділянках — скрізь, де потрібні були молоді, беручи до роботи руки. Усім захоплювалася дівчина: величезним розмахом будівництва, потужною вітчизняною технікою, кварталами нового приморського міста. Та особливо зацікавила Наталію Головку підйомні крани. Якось вона дізналась, що в учкомбінаті готують мотористів, бетонників, теслярів, крановицьків. Того ж дня першою подала заяву на навчання. Довгим зимовими вечорами сиділа над книжками, а вдень практикувалася у своїй подрузі, ударниці комуністичної праці Ніні Кравченко.

Тепер Наталія Головка — повноправний член дружинної сім'ї будівельників.

— Хороша робітниця! — тепло відзиваються про неї в бригаді.

А. ШУЛІМОВ.

Новогеоргіївський район.

На перевезенні врожаю працюватимемо по-ударному, по-комуністичному!

Звернення молодих шоферів колгоспу «40-річчя Жовтня» Бобринецького району

СЬОГОДНІ головна турбота всіх колгоспників, робітників радгоспів — швидко і без втрат завершити збирання дорідного врожаю зернових і технічних культур, достроково виконати першу заповідь трудівників села — здати хліб державі і засипати колгоспні засіки.

У цій справі вже немало зроблено в нашому колгоспі. Своєчасно проведено збирання колоскових, гороху. Незабаром закінчимо другі, зелені жнива, які у нас проходять дружненько.

Ми, шофери, розуміємо, що найбільше навантаження на автотранспорт буде під час збирання цукрових буряків і кукурудзи на зерно.

1435 га кукурудзи залишилось зібрати у нашому колгоспі. При вивезенні кукурудзи на токи ми повинні зробити біля 64570 тонно-кілометрів, а при перевезенні її на пункти здачи — 162265. Вивозячи буряк на цукрозаводи — 455400 тонно-кілометрів. Крім цього, з нас не знімається вивезення м'яса, перевозки силосної маси, будівельних матеріалів і ін.

Для того, щоб виконати всі ці роботи до Жовтневих свят, потрібно 41 автомашини «ГАЗ-51» з денним виробітком не менше 360 тонно-кілометрів.

У нашому ж колгоспі працюватиме лише 19 автомашин. Отже, навантаження на наші машини дуже велике. І хоч частина вантажу буде перевезена тимчасово прикомандированими машинами, основний тягар робіт ляже на наші автомашини.

На весь цей напружений час всі автомашини будуть регулярно ставитись на технічні догляди за графіком. В гаражі буде постійно працювати слюсар для подання допомоги шоферам з тим, щоб своєчасно зробити технічний догляд і необхідний біжучий ремонт. Майже всі автомашини обладнані для механічного розвантажування кукурудзи і цукрових буряків. За автомашинами правління колгоспу закріпило постійних вантажників. Шоферам, трактористам, комбайнерам і вантажникам, зайнятим на збиранні, вивезенні кукурудзи та цукрових буряків будуть організовані гарячі обіди в колгоспній їдальні, щоб не витратити марно часу. Шоферам виділені грошові премії.

Ми на своїх зборах прийняли рішення працювати по-комуністичному, щоб всі польові роботи завершити до 45 років Великої Жовтня. Кожний шофер буде змагатись за право завоювати Червоний вимпел, який щодня буде вручатись комітетом комсомолу. Ми даємо слово не допускати простоя автомашин і зробимо все для того, щоб багатий урожай перевезти вчасно і без втрат. Закликаємо всіх молодих водіїв автомашин по-ударному попрацювати на перевезенні врожаю.

За дорученням зборів звернення підписали шофери: **Василь ЛИСЕНКО, Борис ЛИСЕНКО, Володимир КРАМАРЕНКО, Олександр ЗАЙЦЕВ, Андрій БОБРИЦЬКИЙ.**

Качанисту збирає молодь

ДРУЖНО приступили до збирання качанистої на зерно колгоспники артілі імені Калініна Кіровоградського району. На збиранні своєї комсомольської культури з перших же днів відзначилася молодь. По 5 гектарів кукурудзи щоденно збирає комбайнер Володимир Кучер. На транспортуванні врожаю першість серед шоферів завоював член ВЛКСМ Анатолій Овчаренко, який щоденно робить по 7—8 рейсів.

П. ПАНЧЕНКО.

10—12 гектарів кукурудзи скошує за зміну молоді комбайнер колгоспу «Україна» Новоархангельського району Михайло Товстий. На слосуваний його комбайн «СК-2,6» утримує першість. На знімку: **М. ТОВСТІЙ.**
Фото А. Діброного.

ДОРОЖИТИ ЧЕСТЮ РОБІТНИЧОЮ

Мій особистий вклад

ВІДЧУТТЯ того, що кожен твій день в якійсь мірі вкладається в споруду майбутнього суспільства розпалює змагання за особистий вклад в побудову комунізму. Мабуть, саме тому так гаряче відгукнулася молодь на цей почин. Вся наша комсомольська група — 11 робітників — включилася у це змагання.

Перш ніж заповнити аркуш паперу кожен замислюється, що зветься «Особистим планом». Зважував, що під силу зробити найкраще, найвідчутніше.

«Виконувати план не менш, як на 200 процентів» — вивів я у своєму плані. Озираюсь, а мені підбадьорюче всміхається Василь Ланченко: вірно, мовляв, і я стільки ж беру.

Власне, нічого надзвичайного нема в тому, щоб по дві норми виконувати. Головне, на вірного робітничого друга — механізацію, спиратися. Ну, і звичайно, хвилини не марнувати.

У мене й раніше показник до двохсот процентів сягав, а за минулий квартал — 203 проценти. За підрахунками, тружусь я вже не в нинішньому, а десь у 1965 році. А коли вже в праці час обігнав, то й в іншому відставати не хочеться. Готуюсь до вступу в політехнічний інститут, оволодіваю новими професіями, вміння іншим передаю. І комсомольською роботою зайнятий (два роки вже обирають групкомсоргом).

Оволодіння другими спеціальностями теж входить в рахунок зобов'язань особистого плану. Мене найбільш приваблювала електрозварка — не раз задивлявся, як володарює над голубим вогником досвідчений зварювальник т. Стороженко.

— Дядьку Леоніде, дозвольте мені спробувати, — наважився я якось попросити.

З тих пір не багато часу минуло, а я вже й сам трьома учнями передав здобуту науку. І хоч не зрадив я слюсарній справі, але в разі потреби — й за електрозварювання можу взятись. Саме зараз у нас напружений час і виникла потреба, щоб я став зварювальником на складанні барабанів до сівалок.

І тут у мене теж — дві норми за зміну. Час такий, що темпи збавляти не гоже. Совість робітничка не дозволяє.

А. НАЗАРЕНКО,
слюсар-складальник першого механоскладального цеху заводу «Червона зірка», ударник комуністичної праці.

МОЛОДИЙ КУКУРУДЗОВОДЕ, КОМБАЙНЕРЕ, ТРАКТОРИСТЕ, ШОФЕРЕ!

Сьогодні ти тримаєш перед народом найвідповідальніший екзаме́н — збираєш дорідний врожай качанистої. Твоя конкретна програма дій: зібрати за сезон «Херсонцем-3» не менше 200 гектарів кукурудзи, переобладнаним силосним — 150. «КУ-2А» і переобладнаним зерновим — по 100 гектарів. Добитись цього — значить скласти екзаме́н на «відмінно», заслужити шану своїх товаришів.

КОМСОМОЛЦЕ! МОЛОДИЙ ТРУДІВНИК СЕЛА! Зроби так, щоб не марнувалася жодна хвилина по-осінньому короткого світлового дня: Хай на перевезенні качанів і подрібненої маси кожна автомашини, тракторний причеп працює у дві зміни.

ЮНАКИ І ДІВЧАТА!

Від ваших героїчних зусиль залежить успішне виконання соціалістичних зобов'язань. Дорожіть честю робітника, честю хлібороба!

Нехай посперечаються

(Із щоденника агітатора Ніни Рогольської)

3 ЛИПНЯ 1961 РОКУ. От і все. Я вчитель! Якоюсь ж не віриться. П'ять років відвідувала Одеський університет. Здається, знаю тут кожний куточок, кожну аудиторію. Скільки чудових, хороших друзів з'явилося у мене за цей час! Хіба забудеш весняні світанки, які разом зустрічали ми на березі «самого синього в світі» Чорного моря! А культпоходи в Оперний, прогулянки на пароплавах, гарчі, пристрасні дискусії і довгі, довгі бесіди — мрії про майбутнє.

Тепер все це залишилося позаду. В руках синенька книжечка — диплом. В ньому запис про те, що я, Ніна Миколаївна Рогольська, успішно закінчила курс навчання і маю право викладати в школі російську мову та літературу. Чекаю призначення.

5 ЛИПНЯ. Одержала. «Кіровоградська область, Добровеличківський район, село Марково». Дивилась по карті. Добровеличківка від обласного центра кілометрів 100 — 110. Далеченько... Ну що ж, прощай, Одесо! Здрастуй Марково!

1 ВЕРЕСНЯ. Ура! Сьогодні початок мого трудового шляху! В школі мене зустріли дуже привітно. І зразу ж... дали кілька доручень: редагувати газету, допомагати сільському клубові тощо. А керівник нашого агітколективу, він же й директор школи — Юрій Йосипович Підмогильний при першому знайомстві поцікавився:

— В університеті пропагандистською діяльністю займалися?

Я зніяковіла і не змогла нічого сказати врозумливого у відповідь. На жаль, в учбовому закладі ми цією роботою займалися від випадку до випадку.

— У нас агітколектив дружний і міцний, — продовжував Юрій Йосипович. — Доведеться і вам підключатися.

18 ЖОВТНЯ. Вчора розпочав роботу XXII з'їзд КПРС, а сьогодні відбулося моє «бойове» хрещення: проводила на фермі бесіду по матеріалах форуму комуністів. Доярки запитали:

— Ви, мабуть, збираєтесь розповісти, як за телятами доглядати? Не треба, знаємо.

І дівчата розповіли мені, що недавно до них приїздив лектор, який, сам не маючи ані малесенького досвіду, пояснював дояркам правила догляду за тваринами.

— «Спеціаліст» ні на хвилину не наважився відірватися від конспектів, — сміються дівчата. — А що за казена мова у нього!..

Значить, добре набридли людям сухі, нецікаві доповіді... Я, взагалі, не зовсім розумію лектора, мета якого тільки прочитати лекцію. Його зовсім не цікавить чи допоможе вона слухачам, що дасть корисного.

11 ГРУДНЯ. Кожний член нашого колективу закріплені за так званими десятихатками. В одній хаті збираються сусіди і агітатор проводить з ними певну роботу. Тільки зараз я зрозуміла, як погано, що у вищих учбових закладах нас не навчають ораторському мистецтву. Воно так би мовити тепер знадобилося! Адже пропагандист і агітатор повинен бути оратором. І ще одне питання. Я звернула увагу, що недостатньо сприймаються ті лекції і бесіди, які не супроводжуються наочними посібниками. Саме діаграми, плакати розбурхують фантазію слухача, дають йому можливість конкретніше зрозуміти тему. В селі рідко можна придбати наочну агітацію. Доводиться здебільшого виготовляти самій. Не дуже красиво виходить, але все ж стараюсь.

Ось і сьогодні розвісила на стіні власноручно виготовлені діаграми росту колгоспу за перші роки семирічки. Дехто навіть і не повірив, що за кілька років так круто піде вгору господарство. Навела конкретні приклади, тут же разом з слухачами зробили деякі розрахунки.

12 СЕРПНЯ. Оце діла! В повітрі два небесних брати — Андріян Ніколаєв і Павло Попович. Здорово! Треба негайно зустрітись з колгоспниками... Тільки що повернулася з ферми. Проводила бесіду «Розвідники космосу». Вийшла захоплююча, цікава розмова. Мене, буквально, закидали запитаннями.

30 СЕРПНЯ. Невдовзі розпочнеться мій другий

навчальний рік і другий рік роботи, як агітатора. За цей час я багато чого навчилася. Прийшла до висновку, що головне в нашій справі — тісний, творчий контакт з слухачами. Треба не забувати їм голову відомими всім істинами, а давати можливість подискутувати, посперечатися. Хай більше сперечаються! Подібний обмін думками буде корисним.

Звернула я увагу й на такий факт: ще погано ми, пропагандисти-агітатори, втручаємося в громадське і особисте життя людей. Не навчилися радіти їх радості, переживати їх невдачі. Ми повинні вбачати свою місію не тільки в тому, щоб провести бесіду або прочитати лекцію, а й в тому, щоб завжди бути серед слухачів, допомагати, коли це потрібно.

КІМНАТА, ДЕ СЛАВИТЬСЯ ПРАЦЯ

НОВІ форми пропагандистської роботи шукає комітет комсомолу колгоспу «Зоря».

Проводячи роботу по укомплектуванню слухачів на наступний навчальний рік, комітет підійшов до цього питання дуже серйозно.

Було вирішено створити по бригадному 3 гуртки, де молодь навчатиметься разом з комуністами, і один — «центральної», суцільно комсомольський, пропагандистом якого призначений комсорг М. Мірошник, член КПРС, агроном колгоспу.

Комсомольці створили кімнату передового досвіду при Будинку культури. На стінах тут — портрети передовиків виробництва Кіровоградщини, поряд — кращі люди колгоспу «Зоря». Гарно оформлена «Книга пошани», на сторінках якої вписано імена «Книга місцевих колгоспу. Хай їх ще небагато і, можливо, вони ще не добились дуже високих показників, але тут відчувається чужнє ставлення до трудової людини, повага до виробничих досягнень.

Є в кімнаті зобов'язання комсомольської організації з графою про їх виконання. Тут же представлено всі матеріали XXII з'їзду КПРС.

Для унаочнення занять придбано альбоми, в яких розкриваються всі «секрети» передового досвіду маяків різних професій сільськогосподарського виробництва. Є тут і прославлений О. Пталов, і нестаріючий Ф. Косянчук, Я. Чиж і Є. Долінюк.

На заняттях всі ці матеріали будуть розкривати комсомольцям красу людської праці, навчатимуть знаходити в праці задоволення.

В. ВОЛКОВ,
секретар Онуфріївського РК ЛКСМУ.

Є У НАС КІНОМЕХАНІК...

— Наш Володя їде, — з радістю, говорять мої односельчани, вгледівши машину кінопересувки.

Володимир Бабич, вихованець дитячого будинку, спочатку працював мотористом у районному Будинку культури. Потім закінчив республіканську школу кіноме-

ханіків в Одесі, а зраз працює за спеціальністю.

За тиждень молодий кіномеханік встигає показати в селах свого коша 6 — 9 кінокартин. Володя завжди розвішує афіші, перед початком сеансу знайомить глядачів з програмою демонстрування кінофільмів на тиждень. Жителі навколишніх сіл задоволені роботою кіномеханіка.

Л. ПОЛІЩУК,
юнкор.
с. Журавлинка
Голованівського району.

Відмінна виробництвом, краща аматорка сцени, так говорять про комсомолку Клаву Шкуринську на Олександрійському електро-механічному заводі.
Фото М. САВКУОВА.

ЗНАННЯ — ТВІЙ КОМПАС У ЖИТТІ

„ДВА НА ДВА“ ЗНАЄ? ДОСИТЬ...

НАДВЕЧІР до школи сходяться педагоги. Збираються в маленькій, тісній комірчині, яка гучно зветься вчительською, або ще — канцелярією. Потроху точиться розмова.

— Тільки побачив і одразу: «Мені вже більше тридцяти, не голюб в учні. Я й за парту не влізу»...

— А я оце була в Андрія Бобошка. Знаєте, в автоколони водієм працює? Почала говорити про вечірню школу, так він аж руками замавав: «Не записуйте, не треба. Умови мені створюють на роботі, обов'язково створюють. А нашої освіти?»

Від подвірних обходів вражень чимало. І хороших і анекдотичних. Діляться, безумовно, останніми.

Трохи пізніше приходить директор вечірньої школи Г. З. Дрема.

— Скільки зібрали заяв, Лідіє Порфирівно?

— П'ять...

— А у вас як?

— Двоє написали. А документів ще ніхто не подав, — відповідає Марія Тимофіївна Козниця.

Директор гнівається:

— Так це ж дуже мало. За стільки днів сім заяв! А нам по плану облічно треба мати 330 учнів. В списках зараз набереться не більше півтори сотні. До речі, ви звертались в установи, в комсомольські організації?

— Ні ще...

— От і даремно!

Так, цілком можна погодитись з Григорієм Зінов'евичем. Перш, ніж пред'являти претензії громадським організаціям і керівникам установ, педагоги самі повинні були активно зайнятися набором учнів. Видно, краще треба було спланувати відпустки, а то весь педколектив на роботу вийшов аж в другій половині серпня. Чи багато можна було зробити за ті дні, що залишились до першого дзвінка?

Але претензії до керівників все-таки є, і досить серйозні. Чи не тому у вчителів опускаються руки, що вони дуже часто наштовхуються на стіну байдужості? Коли педагоги починають розповідати про свої «пригоди», в їх голосах переважають гіркі нотки.

З колгоспу імені Леніна, від якого до школи рукою подати, учнів один-два і... кінець рахунку. Може, тут всі з освітою? Ні. Вчителі звернулися до секретаря бригадної комсомольської організації Олександра Карпенка, а в того тільки обличчя розпливлося у широкій посмішці:

— Навіщо оця школа? Хто її вигадав?

В колгоспі ніяк не складуть списків молоді, яка не має середньої освіти. За підрахунками вчителів, лише серед комсомольців 24 неатестованих, та що до того секретареві комітету т. Терещенку. Протягом кількох років в артілі не відбулося жодних комсомольських зборів з цього питання. Все відклали. Кого тепер може здивувати розповідь про «народження у муках» однієї, єдиної заяви з колгоспу імені Леніна до вечірньої школи?

В райспоживспільці теж чимало працівників не мають атестату зрілості. Тут, мабуть, вважають, що продавці досить знати, скільки буде 2×2, і цього досить. І що найбільш дивує: секретар комсомольської організації Валентина Шаповал, видно, цілком поділяє цю думку. Принаймні, її зусиль при наборі у вечірню школу не відчувають вчителі.

В народному суді трапилася деяка невідповідність у кадрах. Приблизниця з середньою освітою (і це дуже добре), а от секретар суду Марія Литвиненко за плечима має тільки 7 класів.

— Не хоче йти до школи? — здивувався суддя т. Химич. — Е-е, не велика біда. Протокола краще за неї у всій республіці ніхто не напише. Закону ж немає такого, щоб примусити вчитися?

Коментарі, як кажуть, зайві, нічого не додаси до слів юриста.

— Ми люди маленькі. Є у нас по п'ять класів і досить, — твердять працівники ССТ тт. Щур, Попов, Радзівілов.

А Люба Буличевська і цього аргументу позбавлена. Краща снігарка колгоспу «Серп і Молот», гордість району — і на тобі, має лише трикласну освіту.

Один час працівники райкому комсомолу «агітували» разом з педагогами. Походили десь-другий. «Ні, немає часу, не можемо». Хтозна, можливо, це не найкраща форма допомоги. А от зорієнтувати секретарів, вимагати від них щодня, щогодини зрушень райком повинен, безсумнівно.

Якщо школі допомагають по принципу «моя хата скраю», то даремно сподіватись, що план набору буде виконаний. Дійсно, так і сталося. Школа неуккомплектована, якщо виходити з плану облічно. А завдання ж постає ще відповідальніше: не допустити відсіву — цього бича всіх вечірніх шкіл. І в цій справі правління колгоспу імені Чапаєва ухитряється «викидати коники».

Аж за сім кілометрів, з Григорівки ходили шість механізаторів колгоспу імені Чапаєва. Для них педагоги влаштували вивчення тракторної справи. Ще й про квартири для вечірників хотіли домовитись. Хлопці сумлінно відвідували 6-й клас. А коли до кінця навчального року залишились лічені тижні, голова т. Крупський безапеляційно розпорядився:

— Оцих трьох — в Олександрію на курси механізаторів.

— А школа ж як? — почувлися благальні голоси.

— Нічого не знаю. В Олександрію...

Це, так би мовити, рекорд безтурботності. І раніше зривали учнів з занять. Але ж одразу трьох? Учбовий рік для них пропав, і треба ж мати силу волі, щоб у вересні знову переступити поріг шостою класу.

Цього літа випускний вечір проводився урочисто — в районному Будинку культури. Запрошення були розіслані в усі установи, в райцентрівські артілі, на підприємства м. Олександрії, робітники яких вчаться у Новопразькій вечірній школі (за місцем проживання). І що ж, на вечорі були представлені учні тільки олександрійських підприємств. З запрошеного комсомольського активу з'явилися лише працівники райкому комсомолу. А секретарі первинних організацій? Обійшли десятою вулицею.

Допізна засиджуються вчителі в тісній канцелярії. В словах турбота про справу, зрозуміле хвилювання, обриває і... надія. Так-так, надія. Мусить же колись зрушити крига. В робітничому середовищі вже відчутна ця «весна», міцнішає прагнення до знань. І в колгоспі життя примусить, зрештою, багатьох переступити поріг школи.

Нова Прага. **О. ДУЧЕНКО.**

Лінійні виступи Молодого Комуняра

МИ ВЖЕ друкували відповідь секретаря парторганізації колгоспу «Аврора» т. Охріменка на матеріал «Про що шумлять старі сосни», вміщений у номері газети за 8 липня ц. р. Недавно одержано також відповідь з Олександрівського райкому комсомолу:

«Бюро РК ЛКСМУ рекомендувало комітетам комсомолу підприємств, колгоспів, шкіл частіше проводити тематичні вечори, присвячені героїчному минулому нашої країни, організувати турнірські походи та екскурсії з метою вивчення рідного краю, зустрічі школярів з комсомольцями 20—30 років.

Комсомольській та піонерській організаціям Соснівської восьмирічної школи рекомендовано створити спеціальну вітрину, де б зберігалися документи, листи, особисті речі Ф. Павловського. Історичний гурток школи при нагоді організує поїздку до місць, де боровся і загинув смертю героя Федір Кирилович»...

* * *

У НОМЕРІ газети за 8 серпня ц. р. була вміщена замітка «Довгочасне замикання», в якій йшлося про погану трансляцію радіочередач у колгоспі імені Ульянова Ульяновського району.

Як повідомив редакцію начальник Ульяновської райконтори зв'язку т. Васильчук, випадки, наведені в замітці, мали місце. Зараз радіолінія відремонтована, передачі транслюються добре.

Аналогічну відповідь надіслав до редакції голова Вільхівської сільської ради т. Маланич.

ВСЬОМУ ПОЧАТОК — ЗАВЗЯТТЯ

ЗАВІТАЛА я якось на тваринницьку ферму нашого колгоспу, зустрілася з телятницею Тетяною Яровою. Розговорилися.

— Як твої успіхи? — запитую. — В першості нікому не поступилася? — Та, звісно, що ні, — озвався зоотехнік Остап Бойчук, який чув нашу розмову. — Таня по-комсомольському працює, не даремно звання ударника комуністичної праці їй присвоїли.

Зоотехнік мав рацію. Бо такі беручка до діла наша Таня. Вже в цьому році передала скотарям більше тридцяти телят. Нині доглядає ще 50 голів. Щодобовий приріст живої ваги кожної голови становить 850—900 грамів. До кінця року Таня дала слово відгодувати понад сто голів молодняка.

Та не лише одна Таня серед комсомольців артілі показує зразки сумлінної праці. Ось хоч би Неоніла Кравцян. Вже немало працює вона на молочно-товарній фермі. Два роки тому взялася доглядати нетелів, виростила з них хороших корівок. Разом з Євгенією Остроумовою Неоніла виступила ініціатором пудових надойв молока від кожної корови щодоби.

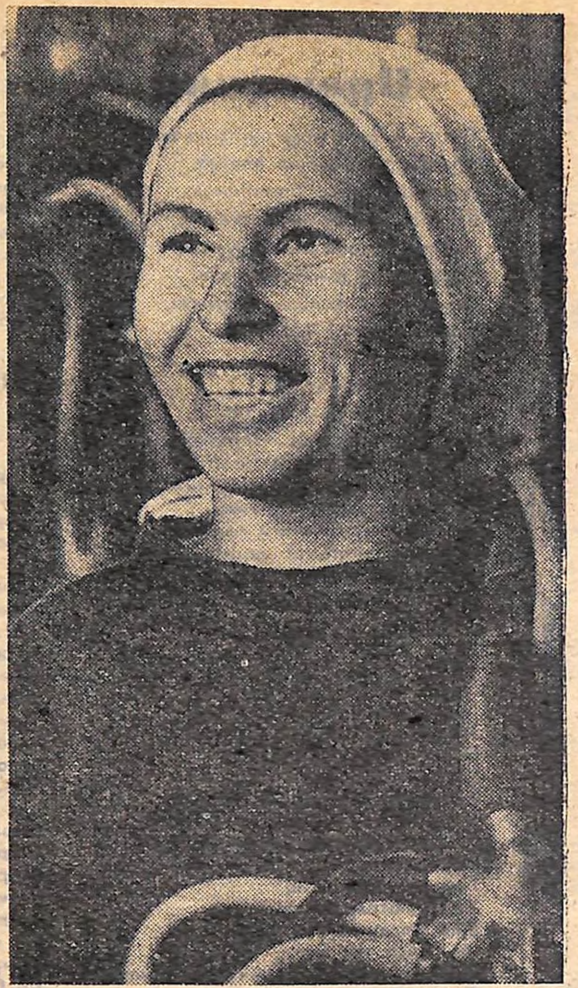
Молоді тваринники артілі разом зі старшими товаришами за перше півріччя не поступилися в першості нікому і в районі. До кінця року на кожні сто гектарів ріллі припадатиме більше як по 75 центнерів м'яса.

Знають наші тваринники: всьому початок — завзяття, а тому впевнено долають нові висоти.

Тіна МЕЛЬНИК,
ланкова колгоспу імені Капініна,
член корпункту.

На знімку: доярка Неоніла КРАВЦЯН, яка виступила ініціатором пудових надойв щодоби від кожної з корів.

Фото В. ЗЕМНОРІЯ.

ВІСТІ ХОРОШІ

ЗАВДІЮЧА дитячими яслами Олена Йосипівна Ярова, завітавши в колгоспну контору, сказала:

— Мені потрібно в ясла ще одну виховательку.

— Підходящих кандидаток немає, — відповіла голова артілі. — А ви візьміть свою дочку Валю, вона ж в школі чи не найкраще співає, танцює. З такою дитям буде весело.

Відтоді й почала працювати учениця Грушківської середньої школи Валентина Ярова в дитячих яслах. Нині вона водить дітей на екскурсії.

В. СТРЕЛЬНИКОВА,
секретар комсомольської організації Грушківської середньої школи.

КОМСОМОЛЬЦІ та молодь нашого засоду вирішили своїми силами спорудити над річкою, в сквернику, літній кіномайданчик. У вільні від роботи дні копали котловани, закладали фундамент кінотеатру. В майбутньому зможемо дивитися кінокартини на свіжому повітрі.

В. ГЕРКІЯЛ,
робітниця Ульянівського цукрозаводу.

НАШЕ село Синьки чи не найбільше в районі. Достаток тут була одна бібліотека. Тепер відкрито ще одну. Книжки для неї закуплені на кошти колгоспу «Україна» та привезені з районної бібліотеки. Література виділяється не лише в бібліотеці. Створені книжкові пересувки, активісти щодня відкритої культосвітньої установи пропонують з колгоспниками голосні читки газет і журналів.

Л. ВЕРОВЕНКО,
доярка колгоспу «Україна».

З КОНЦЕРТАМИ ПО СЕЛАХ

НА КОЛГОСПНОМУ току трудове напруження не спадає цілодобово. Тільки під час обіду на кілька хвилин гуляє децю змовкає. В таку годину і вирушають до хліборобів члени агіткульбригади Кам'янокриничанського сільського клубу. Цього разу колгоспники не встигли сісти за столи під великим брезентовим навісом, як зовсім близько почувся гамір, хтось перебирав клавіції баяна.

— Та це ж наші артисти прибули, — вигукнуло кілька дівчат.

Незабаром колгоспники слухали вчителя Т. А. Мельничука. Він розповідав про події на Кубі, про невеличке королівство Лаос, яке стало незалежним. Т. Мельничук не забув сказати і про тих, хто веде перед в районі на жнивах.

Поки хлібороби слухали агітатора, керівник агіткульбригади Леонід Коржук укріплював на великому дерев'яному щиті стінгазету «За високий урожай».

Її підготували К. Костюк, Ф. Варфоломійчук, В. Юхименко.

Коли т. Мельничук закінчив бесіду, оголово взяли учасники художньої самодіяльності. Забриніла ніжна мелодія «Вербиченьки». Пісню виконують Олександра Ковальчук та Зіна Вукович. Дівчат змінює група юнаків. Л. Коржук, В. Юхименко, В. Бацала виконують сатиричні куплети на місцеві теми.

За останні два місяці культарміїці неодноразово виступали перед колгоспниками. І не лише в артілі імені Щорса гостинно зустрічають їх. Побували вони вже в селах Данилова Балка, Вільхове, Мечиславці, Грушці.

М. МИХАЙЛОВ.

На знімку: члени агіткульбригади (зліва направо): Ф. ВАРФОЛОМІЙЧУК, Л. КОРЖУК, К. КОСТЮК, В. ЮХИМЕНКО випускають номер стінки «За високий урожай».

Фото В. Земнорія.

ПІД вікном леб-лебь пахуться віття яблуні. Ніжяться на сонці червонощокі плоди. Пахне напрохуд п'яким ароматом. Вдихнеш і аж солодко стане в грудях, лоскотно. Наташа спостерігає за яблунею, і ніжне обличчя рум'яниться, а в очах мерехтять відблиски радості.

— Ваню, хутчіш іди сюди, — мовила. — Плоди на тій яблуні, що ти посадив, починають дозрівати.

Кремезна постать чоловіка наблизилась до вікна. Рука Іванова лягла на плече дружини. Погляд його впав на зарум'янілі плоди. Усміхнувся. А Наташа:

— Чудова в тебе професія, любий. З нею обов'язково людина повинна бути щасливою.

Чудова професія... Це ж саме почув Іван Кучмій від свого командира, коли демобілізувався додому, відбувши службу на флоті.

— Куди ж тепер, матросе, підеш? — запитає.

— А в колгосп. Садівник же я...

— Гарна, наймирніша спеціальність.

...Після демобілізації зразу ж приїхав у райцентр. Попросив направити кудись на роботу.

— В село Грушку підете? Там якраз потрібен садовод.

Щось аж тьохнуло в грудях юнака. Та воно й не дивно. Там же жила най-

ближча йому людина, найбільша радість, надія.

Не йшов, — летів у Грушку. Зустрівся з Наташею. Разом з нею в сад колгоспний пішов, оглянув його перед тим, як іти в контору артілі. Смуток затьмарив радість, коли Іван побачив необкопані яблуні, груші, порослі бур'яном алеї...

Тиждень кипіла робота в саду. Древа були очищені від гусені, обкопані. На місці високих абрикос колгоспники висадили молоді саджанці.

— Тепер я вірю: буде голк з саду, — мовив голова колгоспу Сергій Мороз, побачивши зміни.

— Врожай повинен бути, — озвався Іван. — Та все ж користі від саду мало матимемо. Багато старих дерев, сорти малопродуктивні. Та й саду цього, як кіт наплакав. Може, Сергію Павловичу, новий сад закладемо? Виноградник, ягідник теж мати б не завадило...

Мороз завагався з відповістю. А потім:

— Гарзд, поговоримо про це на зборах. Може, на слідуочу весну дійсно щось зробимо.

Іван плакав надію. Заклав розсадник, щоб мати свої саджанці для ремонту саду.

Коли одшуміло гомінке весілля, поїхав Іван до знатних садоводів, щоб дістати кращі сорти фруктових дерев.

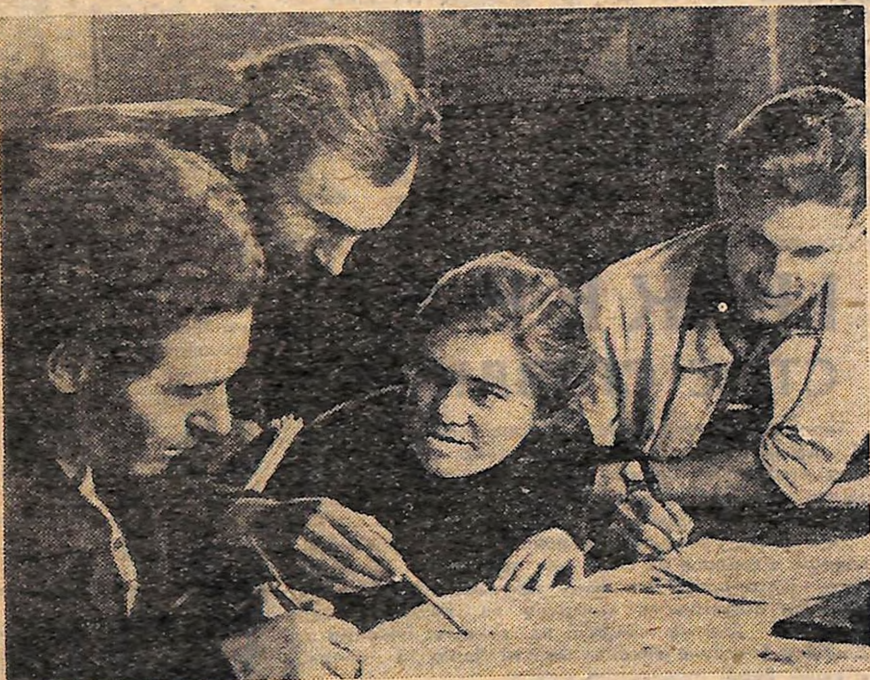
Настала пора закладки саду. На допомогу садо-

родній бригаді прийшли механізатори колгоспу, школярі. Біля великого ставу на західній околиці села не день, не два працювали люди. Закінчивши посадку дерев, взялися за інше: готували площу під виноградник, ягідник...

Наближаючись до Грушки, обов'язково зупинишся. Поглядом окинеш село, замилуєшся. Он видніються три зелені острові. То старі колгоспні сади. За селом — молода поросль. Не видно кінця-краю молодому саду. Вже плодоносить і виноградник.

Артіль імені Шевченка літом продала сотні центнерів малини, суніць, шовковиць, абрикос, яблук. Уже дозріли виноград, груші, сливи. То — плоди роботящих рук колгоспного садівника Івана Кучмія та його друзів.

М. ШЕВЧУК,
керівник корпункту.

„А Я ЗА ВСІХ СПРАВЛЮСЬ“...

ЗІБРАЛИСЯ колгоспники артілі імені Леніна біля колгоспної контори та й заговорили:

— І як ото в інших селах хлопці та дівчата в неділю вмють гарно відпочивати? Пісень в клубі співають, різні спортивні ігри заважають. А хіба наша Синцівка гірша? Невже молодь в ній без вогників, запалу творчого?..

— Організатора в нас немає, — озвалася Віра Сакалюк. — От і діло не ладиться.

— А хто в нас є такий з спортсменів, щоб молодь за собою повів? — мовив голова колгоспу Іван Ващук.

— А звісно, що є, — сказала Галина Конушанська. — Аполінарій Цуркан. Нещодавно з армії приїхав. Покинали Аполінарія.

Запропонували стати на чолі сільських фізкультурників. Згодився.

Недовзі почали тренування любителі волейбола, а потім — штангісти.

Однак в усіх секціях займались одні й ті ж фізкультурники. Їх було тільки 30 чоловік, і жодної дівчини. Коли синцівці виїжджали на змагання, в команду включали старшокласниць Синцівської школи.

Було вирішено встановити А. Цуркану місячну зроби́тну плату за керівництво низовим колективом фізкультурників. Та й гроші не допомогли. Крім волейбола, штанги і настільного теніса, нічого синцівці не бачили. Тренування велись від випадку до випадку.

...В Ульянівці проходили районні змагання з легкої

атлетики. В одному з куточків стадіону юнаки стрибали у висоту з розбігу.

— Перша спроба за Петром Седих з колгоспу імені Котовського, — оголосив суддя. — Приготуватись Аполінарію Цуркану з артілі імені Леніна...

— Та він же тільки-но метав спис, бігав на сто метрів, — сказав хтось з болільників. — А тепер тут. А де ж інші фізкультурники з цього колгоспу?

Таке і ми запитання поставили А. Цуркану.

— На роботі всі, — відповів. — Та й немає в нас таких, щоб могли показати клас. Самому доводиться «віддуватись» за всіх(?).

В райраді ДССТ «Колгоспник» про А. Цуркана хороша думка. Він — всебічний фізкультурник, ре-

кордсмен району по важкій атлетичі, не раз з іншими штангістами району брав участь в обласних змаганнях...

Але чому тільки один А. Цуркан?.. Може, ще хтось з юнаків і дівчат Синцівки спроможний показати свої здібності?..

Побувавши в селі, переконаємось, що це так. Хочуть стати хорошими важкоатлетами. В. Діденко, В. Цуркан і ще добрий десяток юнаків. Тренувались дещо. Та ось штанга кудись поділася. Ніхто з них не знає, де вона.

Намагаємось дізнатись. Після зустрічей з колгоспниками нам стає відомо, що штангу частенько забирає додому Аполінарій. І сам собі готується до змагань в області. От і на цей раз так сталося.

Багато юнаків виявляють бажання займатись футболом. Та в колективі не лише немає форми, але й м'яча футбольного. Немає тут і спортивного майданчика, волейболісти вечорами збираються на шкільному.

Кажуть, що торік молодь виявила бажання почати спорудження стадіону, але правління артілі не підтримало ініціаторів.

Не один юнак і дівчина, ще навчаючись в школі, захоплювались гімнастикою велоспортом, шахами. Тільки спортивно-масової роботи з молоддю села ніхто не веде. Тож і не дивно, що всюди і на всіх змаганнях колективів сільських фізкультурників представляє тільки один Аполінарій Цуркан.

С. СЕМЕНЮК.

КОРОТКО

При Ульянівському виробничому управлінні відбулося перше засідання молодіжної ради. Створено три секції: по вирощуванню високих урожаїв кукурудзи, по роботі серед молодих гваринників та секція по впровадженню передового досвіду.

Молодіжна рада при Ульянівському управлінні присудила фермі колгоспу «По шляху Леніна» (Голованівський район) перше місце в соціалістичному змаганні серед молодіжних молочно-товарних ферм територіального управління.

Буряководи відділку імені Кірова Ульянівського буряководства завершили обмолот висадків. В середньому кожен гектар видав по 18 центнерів бурякового насіння. Вперше в цьому році на 27 гектарах маточні корені були висаджені машиною «ВПГ-4». Ланка Люби Льошенко збрала тут по 20 центнерів насіння на круг.

Прощання

Грало море райдою синьою,
Колисало сонце на плечах,
Чайкою злітало білопінною
У твоїх волошкових очах.
Ти стояла гордою закурою,
Вітер дихав ніжністю коси,
Пахли губи молодою бурею,
Бурею дівочої краси.
Ти мовчала.
Лиш хустина хугою
Тріпотіла хвилям навздогін,
І ридало море за подругою,
І вгризалось у загаття стін.
Потім знов здіймалось диким ярусом,
Аж світли чорні бурюни...
Ти стояла розбілим парусом,
Як етюд морської даліни.
Пригадалась нічка заворожена,
Перший слід на березі Дніпра,
І багаття,
Що гойдались рожами,
І палатка в сутінках костра.
А світання встало за туманами,
Городище стріхами зійшло —
Ти до нього розвернулась кранами
І проспекти повела селом.
І чирок наляканими крилами
У заплавах тишу розпоров,
Як ішла ти МАЗами та ЗІЛами
Кинуть віщу греблю на Дніпро.
Не спинилась.
Хоч пекли долони,
Хоч і потом очі залились.
Вже Славутин вудила бетонні
Не гризе так люто, як колись.
Вже по морю Кременчуцьким, новому,
Попливали веселі кораблі,
Вже турбіни в реготі здоровому
Перший струм народжують землі.
...Все згадалось.
І хустина хугою
Тріпотіла хвилям навздогін,
І ридало море за подругою
У загатті віковичних стін.
А за містом,
За гречками й викую,
Де дроті напругою звучать,
Знов тривога у дорогу кликала
Дівчину з волошками в очах.

Хіросіма

Є могили з граніту, є з криці,
Є могили з терпкої землі,
Є глибокі, як темні криниці,
Як вдовиної ночі жалі.

Є стара піраміда Хеопса,
Є воєнним літам обеліск...
Над могилами гроняться роси,
Як від спеки розплавлений віск.

Над могилами матінки квілять,
Доки сліз не померкне вогонь.
Хіросіма ж — найглибша могила
На зінницях століття мого.

Осінь

Коли крилом затужить вишина,
Гірке «курли» розхлюпавши над краєм,
Бринить в степу холодна дальина,
Густим зелом крізь очі проростає.

Пливуть хмарки розгублені, малі,
Немов підков осколки над полями.
І в котрий раз на вицвілій землі
Всі добрі згадки пахнуть журавлями!

Дівчата

Легенькі плаття гралися мережками,
Соломи присмерк ноги золотив.
То йшли дівчата польовою стежкою
В своє село за пагорком крутим.
Над ними літо вечоріло стисло
На павутинні гойдалок тонких,
І тепле небо нареченим вишило
Відбілені на стернях рушники.

Монолог вічного глadiatora

У древній Греції кувалися мечі,
Свистіли стріли пружно, ядовито,
І падали під вогненні копита
Суворі воїни та мудрі сіячі.
А в надвечір'ї росами червоними,
Коли невітно плакали зірничі,
Спинались раптом за крутими гонами
Запінені цареві колісничі.
Бряжчала зброя. Посміхались воїни.
Лягали списи між гривасті трави,
І динями пахучими настояне,
Котилося світання кучеряве.
Воно шептало грізними горнилами,
Вело гінців до дальнього екватора:
Мечам покій! Хай руки стануть

крилами!
Лишай арену, римський глadiatorе!
Старий Олімп на ігрища запрошує,
Лавровий сад несе вінки прибожам...
Стояли воїни набожно заворожені,
Клялося небо чорними героями.
І я стою за свивими століттями,
Тягну носок свого важкого чобота,
До болю схожий на живого робота,
Що снить ночами віскі й аелітами.
Що має зір і долю, серце краючу,
І колісничю з атомними стрілами,
Чи не для того, земле всетерзаюча,
Що білий світ ніяк не розподілимо!
Коли ж той день,
Який давно родили ми,
Тверезо мовить на хиткім екваторі:
Мечам покій! Хай руки стануть

крилами!
Лишай арену, вічний глadiatorе!

Невже?

Невже дощі згорять над головою,
Невже на груди попелом спадуть?
І ми край світу підемо з тобою
Свої літа приречені забудь?

І ми в степу впадемо від знемоги,
А з нами поруч — жито молоде.
Топольтеся, порепані дороги,
Моя тополя полум'ям іде!

Іде за днем братаня і льобові,
Встають світи доволка сльоброві,
Летять секунди велично і зримо!

Невже замреш, пагіннячко земне,
Невже нащадки обіймуть мене
Гарячими від стронцію очима?

Ластівки

Не з перин зірвалось чорне пір'я,
І не вихор листя закрутив —
Ластівки літають надвечір'ям
І гуртом сідають на дроти.

Ім долать широти океанні,
Ім на крилах тугу колисать,
Доки свічка київських каштанів
Не запалить ранішня роса.

Ластівки гуртуються до ночі,
Ластівки сідають на дроти,
І промінять їх скорботні очі
Мовою людської доброти.

ПАМ'ЯТНИК Н. А. ДУРОВІЙ

ЕЛАБУГА. (ТАРС). В Олександрівському парку днями урочисто відкрито пам'ятник учасниці Вітчизняної війни 1812 року, першій російській жінці — офіцерів Надії Андріївни Дуровій. В російській армії вона була з 1806 року, билася з французами під Смоленськом і в Бородінській битві, будучи ординарцем фельдмаршала М. І. Кутузова. При Бородіно відважну жінку контузило, але незабаром вона повернулася в стрій і брала участь у закордонному поході російської армії. В чині штабс-капітана Н. А. Дурова виїхала у 1816 році у відставку і поселилася в Елабугі, де зайнялась літературною працею. Вона вмерла у 83-річному віці, створивши кілька повістей, романів і біографічних записок.
Життю, ратним подвигам і літературній творчості славної дочки російського народу присвячено виставку, відкрити в Елабугському художньому музеї ім. І. І. Шишкіна.

БОРОДІНО. (Московська область). В історії нашої Батьківщини Бородінська битва звійшла як великий подем російського народу в боротьбі з наполеонівською навалюю. В день битви біля села Бородіно 26 липня (7 вересня) 1812 року російська армія витримала жорстокий бій з армією Наполеона.

В центрі розташування російської армії на висоті, що знаходилась між селами Бородіно і Семенівським, було споруджено укріплення, яке одержало в історії назву «батарея Раєвського».

Батарея Раєвського була важливим укріпленням російської позиції. В ході багатогодинної битви на їїступах наполеонівські війська понесли виключно тяжкі втрати.

НА ЗНІМКУ: екскурсанти на місці батареї Раєвського. На задньому плані — надгробний напис на могилі героя війни 1812 року, видатного російського полководця П. І. Багратіона.

Фото О. КУЗЬМІНА. (Фотохроніка ТАРС).

У СЕЛІ НА КАМІ

(До 85-річчя з дня народження Ф. Е. Дзержинського)

КІРОВ. (Кор. ТАРС). У Едмундович Дзержинський, селі Кай Кіровської області в Нижній вулиці стоїть великий дерев'яний будинок, майже цілком закритий зеленню. На його стіні — барельєф Ф. Е. Дзержинського, а трохи нижче, на меморіальній дошці, вигравірувано напис: «У цьому будинку в 1898—1899 роках, перебуваючи в заслання, жив видатний діяч більшовицької партії і Радянської держави Фелікс

В будиночку зберігаються предмети домашнього вжитку, якими користувався Фелікс Едмундович, численні фотографії, копії документів і листів, що свідчать про життя і кипучу діяльність видатного революціонера.
В селі Кай є люди, які добре пам'ятають Фелікса Едмундовича і з великою теплою розповідають про нього молоді. Колгоспник І. В. Тарасов тепер 88 років. Він часто згадує про зустрічі з Дзержинським, про те, як допомагав Феліксові Едмундовичу розробляти маршрут втечі з заслання.
Трудящі Кайського району, як і всі радянські люди, свято шанують пам'ять полум'яного борця за комунізм.

ІНЖЕНЕР СТАЄ СПІВАКОМ

Тепло проводили Анатолія Солов'яненка його друзі у далеку дорогу. Молодий інженер, викладач Донецького політехнічного інституту, їде до Києва, а звідти — в Італію, де навчатиметься співу у знаменитих майстрів міланської опери «Ла Скала».
Ім'я цього учасника художньої самодіяльності вперше з'явилося на сторінках центральної преси в липні цього року. Це йому захоплено аплодували делегати Всесвітнього конгресу за загальне роззброєння і мир на концерті на їх честь: інженер з Донбасу блискуче виконав аріозо Каніо з опери «Паяци» Верді італійською мовою...
Син старого шахтаря, Анатолій Солов'яненко вирішив успадкувати шахтарську професію, вступив на факультет гірничої механіки.
Ще хлопчиком він співав на шкільній сцені, потім співи забулися. І ось на студентському вечорі Анатолій знову виступив в концерті. Його драматичний тенор привернув увагу заслуженого артиста Російської Федерації О. М. Коробейченка. Відтоді співак Донецького театру опери і балету та майбутній інженер надовго подружили.
Анатолій Солов'яненко закінчив інститут, його залишили працювати на кафедрі нарисної геометрії та графіки. Вдень викладач працював з студентами, ввечері поспівав до театру — сам ставав учнем. Вдома сідав за підручники — вивчав теорію музики, історію російського та зарубіжного мистецтва, слухав записи видатних співаків, наполегливо працював над італійською мовою...
Нещодавно Анатолія Солов'яненка запросили до Київського театру опери та балету. Тепер він їде в Мілан.

І. ДЯЧКОВА, кор. РТАУ.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

Кінотеатр імені Дзержинського. Для дітей. «ЗАСТАВА В ГОРАХ». Початок о 9 год. 30 хв. ранку. «ДОВГА НІЧ 1943 РОКУ». Початок об 11 год. 30 хв. 1 год. 30 хв., 3 год. 30 хв. дня, 5 год. 30 хв., 7 год. 30 хв., 9 год. 30 хв. вечора. На дитньому майданчику — «ІІ ВЕЛИКЕ СЕРЦЕ». Початок о 8 год. 15 хв. вечора.

Кінотеатр «Мир». Для дітей. «БІЙ. БАРАБАНЕ». Початок о 10 год. ранку. 12 та 2 год. дня. «ПРОФЕСОР МАМЛОК». Початок о 4 год. дня, 6, 8 та 10 год. вечора.

Кінотеатр «Сивашець». «НАХАБНИЧОК». Початок о 10 год. ранку. 11 год. 40 хв., 1 год. 30 хв., 3 год. 20 хв. дня, 5 год. 10 хв., 7 год., 8 год. 30 хв. та 10 год. вечора.

НА ДУЖЕ НИЗЬКОМУ РІВНІ

РОЗПОЧАВСЯ другий етап чемпіонату республіки з футболу серед команд класу «Б». За умовами попередніх змагань по дві команди з кожної зони увійшли у фінальну групу, яка в два кола виборює звання чемпіона республіки і право у наступному році виступати в класі «А».
У шестірці найсильніших влилася «Трудова резерва» (Луганськ), одеські «Анди» (Чорноморськ) і СКА, «Металург» (Запоріжжя), «Авангард» (Сімферополь) і «Полюсь» (Житомир).
Інші 33 команди, в залежності від зайнятих місць у зонах, розподілені на три підгрупи. В першій з них о одне коло розігруються 7—17-е місця, у другій — 19 — 24-е, у тре-

тій — 28 — 39-е місце. Як відомо кіровоградські динамісти опинилися у другій підгрупі, а олександрійський «Шахтар» — у третій.
Минулої суботи відбулися перші ігри другого етапу. Кіровоградські динамісти приймали своїх хмельницьких одноклубників. Ще ніколи, скільки в Кіровограді існує команда класу «Б», вона не показувала такої безбарвної гри. Враження таке, що це виступали не майстри другого ешелону радянського футболу, а якась занепадає клубна команда. Кіровоградці зазнали поразки з рахунком 0:1.
Олександрійський «Шахтар» на своєму полі зіграв нічию (0:0) з горлівськими гірниками.

Кубинські гості в Криворізькому басейні

**КРИВИЙ РІГ. (РТАУ). Три дні в Криворізькому басейні перебувала делегація національних профспілок гірників і металургів Кубинської Республіки. Гості побували на Південному гірничозбагачувальному комбінаті, на металургійному заводі імені Леніна, у вибох шахти «Гігант». Вони ознайомились з організацією виробництва на підприємствах, з роботою профспілкових організацій.
Сьогодні кубинська делегація виїхала на підприємства Нікополь-Марганцівського басейну.**

Пишіть!

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Дзвоніть!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.
БК 00306. Зам. № 5486.

Заходьте!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!
Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.